

Na Ježka pa spominja tudi lesena tabla, v katero so vžgane besede Albina Noča.

Na Ježkovem grobu

*V jesenskem jutru,
na pečinah skalnih,
s svinčenko v prsih
partizan leži.*

*Končan je sen o dneh bodočih - daljnih,
ponosno zadnjikrat v nebo strme oči.*

*Spominsko obeležje padlemu
Jožu Zupanu, Ježku, foto Sonja Noč*

*Spominsko obeležje
padli Ivanki Krničar
s Poljan, foto Sonja Noč*

*Spominsko obeležje padlemu
Evgenu Bizjaku, Iztoku,
foto Sonja Noč*

*Spominsko obeležje padlemu
Jožu Žvabu, Ivanu, foto Sonja Noč*

Mokernovi

Bili smo velika družina. Bilo nas je šest otrok, mama, ata in stric Primož. Ve se pa tudi, da se je kdorkoli, ki ni imel kam iti, ustavil pri Mokernovih. Tako sta v naši »pažbi« takrat živela Nočev Tonej in njegova Kati, ki je bila doma na Štajerskem. Kakor vsak rad kdaj obiše svoje sorodnike, je tudi Kati odšla za dva tedna domov. Dogovorjeni smo bili, da s Tonejem pridemo ponjo in se vrnemo domov. Ko smo prispeli na Javornik, smo se ustavili Pri Šobru, kjer je stanovala teta Mica, da tam pustimo prtljago. Tonej je vprašal po novicah in izvedel, da so aretirali mojega ata Frica. Odpeljal ga je Gestapo, ki ga je pričakal pri vratarju, ko je prišel v službo. Čez nekaj časa so ga odpeljali iz Begunj v Dachau. Tako so morali mama skrbeti za vso družino brez vsake podpore. Ob koncu vojne se je ata vrnil domov in se zaposlil v centrali Železarne Jesenice.

Pavla Zaveljcina